

'Al komt er ook maar één klacht over je, dan kun je je baantje vergeten,' waarschuwt de chauffeur. 'Dit is de grootste klant voor de vervoerder, dus pas je liever aan, houd liever je mond. Pas op de goede naam van het bedrijf, voor hetzelfde geld verliezen we de opdracht als je zegt wat je denkt.'

In dit lege en grijze Zeeuwse gehucht vliegt al maanden een Amsterdamse groene halsbandparkiet vrij rond. Ze zit in alle tuinen, eet uit alle handen. Ze lacht hier en dan weer daar en laat zich nergens vangen. Van vorst of regen trekt ze zich niks aan, en ook niet van motsneeuw of blubber. Ze is groen en ze zingt.

Mijn zoon Ward vraagt: 'Hoe zit mijn haar?' Hij heeft met gel een scheiding gemaakt en ziet er reuze lief uit. Dan doet hij de transistorradio aan. De Beatles: 'Can't buy me love, love'.

'Kijk,' zegt hij. Ik kijk. Hij heeft de antenne in zijn mond. Als hij hem eruit haalt stopt de muziek. 'Mijn lichaam fungeert ook als een soort antenne.' Hij doet de antenne in en uit zijn mond. De muziek gaat aan en uit. 'Is dat wel gezond?' vraag ik. 'Ach, hoogstens een beetje metaal in mijn mond,' zegt hij. Hij haalt brood en jam uit de keuken en zingt onderwijl een liedje. 'Goodbye my lover'.

'Ik ken het helemaal uit mijn hoofd, hè, mams, helemaal, voluit.' Hij knabbelt aan een Spaanse cracker met suiker en honing en jam. Schenkt sinaasappelsap uit een plastic kan.

Ik loop door de stad om mijn schoen te laten repareren, hopen-
dat mijn moeder in haar scootmobiel om de hoek komt, en dat
doet ze ook, binnen een paar seconden, ik was al bij de hoek
toen ik het dacht. Nu hoef ik haar niet meer te bezoeken, ik
nodig haar uit om een kopje thee met me te drinken op een terras-
je verderop.

De terrassen zitten vol, het is een mooie dag. Vlak voor
wat tafeltjes staan twee jongens aan een fiets te trekken. Ik ga
erop af om te vragen of dit nou serieus is of niet. Leer mij jon-
gens van een jaar of zeventien kennen! Maar het blijkt heel se-
rieus te zijn, de ene heeft de ander zijn fietssleutels uit zijn
handen gegrist toen die zijn fiets op slot wilde zetten. Nu vech-
ten ze om de fiets. De jongen die zegt dat de fiets van hem is,
zweet ervan en kijkt ontzettend ongelukkig.

Ik bel de politie, het is een idiote scène. De sleuteldief
loopt nu weg, de ander erachteraan. Ik ga daar weer achteraan
en dan volgt mijn moeder. Vlak voor we het grote plein berei-
ken, zie ik een groep Marokkanen aankomen. Een stuk of acht,
breeduit naast elkaar, zo de wandelstraat uitkammend. Ik richt
me tot degene die ik voor de leider aanzie. 'Help, die dief heeft
zijn fiets, pak hem.' En terwijl ik door het cordon breek draaien
ze zich als één man om en volgen mij als een blok.

Ik voel een goed gevoel groeien. Niemand doet iets. Ik
voel me woest en woedend, gericht op actie. Langs de kant van
de weg staan alle mensen stil om te kijken. Kijken, kijken. De
dief is intussen bij zijn eigen fiets aangekomen en wil die van
het slot halen. De andere jongen houdt zijn bagagedrager vast.

'Geef op die sleutel,' zeg ik. 'Ben je nou helemaal gek ge-
worden? Wat denk je wel, zo midden op straat, waar iedereen
bij is?'

De Marokkanen staan in een cirkel om ons heen, zwijgend.

De leider zegt kort iets tegen de dief, die de sleutel aan de jongen geeft. Tegen mij zegt hij dat het zo goed is, geregeld en afgehandeld. Nee, ik hoef zijn naam niet aan de politie te geven. Dan neem ik de jongen en mijn moeder mee naar het terras. De jongen beeft. Ik bestel cola voor hem.

'Ik ben autistisch, hoor,' zegt hij.

'Dat mag je niet als excuus gebruiken,' zeg ik streng, en mijn moeder blijft herhalen dat ze vroeger een jongen hielp die vanwege zijn orthopedische schoenen in een moddersloot gegooid werd, en 'ik was de enige die hem hielp'. Hoe ongepast van haar om tegen een gehandicapte te vertellen hoe je een gehandicapte hebt geholpen terwijl je zelf gehandicapt bent, maar dat niet in de gaten hebt.

'Iedereen mankeert wel wat,' zeg ik. 'Daar hoef je het niet de hele tijd over te hebben.'

Veel vogels zijn al verdwenen. Er scharrelen eksters langs de randen van de weg waarboven kiekendieven hangen. Tussen de meren lopen mijn ogen vol tranen. De hele wereld is zilver en stralend van de zon. Een dijklichaam vol blauwe wikke en akkers vol bruine golvende vossenvacht. Voor ons uit rijdt een tent achter een trekker, waaronder mensen schuilend tegen weer en wind iets in of uit de grond kunnen halen of brengen. Rijen vrachtwagens staan klaar langs een stoffig land waar de tulpenbollen worden geroid. Boven dikke stapelwolken tekenen zich tientallen condensstrepen van straaljagers af en tussen de eilanden door lopen koeien in het water.

Meeuwen cirkelen laag rond. De zon priemt door het wolkendek en legt een gouden deken over de drooggevallede zandplaten en het zacht golvende water. De warmte zindert boven het zand, waarop een meeuw in zijn spiegelbeeld verschijnt in zijn eigen kleine fata morgana.

Ik lig in het water, het is volkomen stil. Met mijn vingers beweeg ik aan het oppervlak, dat maakt heldere geluidjes, als een concert van klokjes.